

Højesteretsdom vedrørende hvorvidt pensionsbidrag var forfulgt uden ugrundet ophold

LG har vundet en sag ved Højesteret. Sagen vedrørte, hvorvidt pensionsbidrag var forfulgt uden ugrundet ophold og dermed omfattet af lønprivilegiet.

Der henvises til U.2005.951H. Endvidere henvises til et fyldigt referat af dommen på www.hoejesteret.dk. Sag 525/2003.

Efter LG's opfattelse er der med dommen tilvejebragt et meget vigtigt præjudikat, som må antages at få afgørende betydning for mange andre sager, der er rejst om krav på konkursprivilegium for arbejdsmarkedspensionsbidrag, der er forfaldent 6 måneder før fristdagen under henvisning til, at de individuelle lønmodtagere ikke har haft anledning til at nære mistanke om, at pensionsbidragene ikke blev betalt til forfaldstid.

Herudover er der imidlertid tale om den første principielle dom om krav på konkurs-privilegium for ældre lønkrav, der er afsagt efter den meget vidtgående kokkelevdom i UFR 2002.1038 H. Landsrettens dom understreger den af LG fremhævede betragtning, at kokkelevsagen er så konkret begrundet og så lidt overensstemmende med de almindelige konkursretlige regler om ligelig behandling af alle konkurskreditorer, at den ikke bør gives et videre anvendelsesområde end, hvad der med sikkerhed kan udledes af den nævnte højesteretsdom.

I landsrettens præmisser redegøres der udførligt for, at reglen om konkursprivilegium for ældre krav i konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 5, er en meget snæver undtagelse. Landsretten nævner således udtrykkeligt, at der er tale om en dobbelt undtagelse fra den almindelige regel i konkursloven om ligelig fyldestgørelse af alle konkurskreditorer. For det første ved, at lønkravene undtagelsesvis indrømmes fortrinsret frem for andre kreditorers fordringer, for det andet ved, at man gør undtagelse fra den almindelige regel i konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 1, hvorefter fortrinsretten for lønkrav kun gælder for krav, der er forfaldet i tidsrummet fra 6 måneder før fristdagen indtil konkursdekretets afsigelse,

Herudover tiltræder landsretten i sine præmisser det synspunkt, at de enkelte individuelle lønmodtagere må identificeres med deres faglige organisationer, hvilket også må omfatte de faglige organisationers pensionsselskab, når man skal vurdere og tage stilling til, om kravene er søgt forfulgt uden ugrundet ophold. Landsretten fremhæver oven i købet, at der ikke er nogen tvivl om denne betragtnings rigtighed.

Endelig fremhæver landsretten det hovedsynspunkt, at bevisbyrden for, at der ikke har foreligget periodevis uvirksomhed eller andre unødige forsinkelse af ikke uvæsentlig karakter, må påhvile de lønmodtagere, der påberåber sig fortrinsretten.

I modsætning til præmisserne i Østre Landsrets dom nævner Højesteret ikke eksplicit, at lønmodtagerne må identificeres med deres faglige organisationer. Der kan imidlertid ikke være tvivl om, at Højesteret på dette punkt har været enig med Østre Landsret. Dette fremgår efter LG's opfattelse uden videre af det forhold, at Højesteret i sine i øvrigt fyldige præmisser overhovedet ikke beskæftiger sig med de enkelte lønmodtageres subjektive forhold. Højesterets stadfæstelse af

landsrettens dom må herefter tages som udtryk for, at Højesteret har været enig i landsrettens præmisser på dette punkt.

Højesteret fastslår i øvrigt i præmis nr. 1, at sagen ikke kunne være anlagt som en inkassosag ved de almindelige domstole. Efter indholdet af arbejdsretsloven har det hidtil været omtvistet. Det må imidlertid nu konstateres, at Højesteret har afgjort spørgsmålet.

Ved sine præmisser tiltræder Højesteret det synspunkt, at privilegium efter konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 5, ikke kan kræves, hvis ansættelsesforholdene fortsætter, mens restancerne summerer sig op.

(LG's sagsnr. VB 2000-009)